

Arrest

nr. 164 258 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Mughal origine te zijn, geboren op 13 maart 1986 in Gujrat, provincie Punjab, Pakistan. U vroeg voor het eerst asiel in België op 7 juni 2011. Op 9 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u zich niet aanmeldde voor een asielgehoor door het Commissariaat-generaal en hiervoor geen geldige reden meedeelde. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd verklaarde u zich op 21 januari 2014 voor de tweede keer vluchteling bij de Belgische autoriteiten. Voor zowel uw eerste als onderhavige aanvraag beroept u zich op de hierna beschreven problemen in uw herkomstland.

In de jaren '80 kreeg uw familie, omwille van een grondconflict, problemen met de familie van een zekere Haider Baig. In 1988 escaleerde het conflict dermate dat uw vader werd gedood door Adalat Baig, bekend onder de roepnaam "Gullo". Dit misdrijf markeerde het begin van een lang aanslepend conflict, waarbij familieleden van beide clans elkaar naar het leven stonden en zelfs doodden. Zo vermoordde uw neef de moordenaar van uw vader.

Uw neef Maqsood Baig werd in 2006 om het leven gebracht door iemand van de rivaliserende clan. Omdat u vaker in het gezelschap van Maqsood Baig vertoefde, werd u, weliswaar vrij onverwacht, zelf aangevallen in augustus 2008. U werkte toen voor een apotheek en u vervoerde geneesmiddelen. Tijdens een van de ritten werd u door onbekenden beschoten, maar u weet met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat de aanval verband hield met de clanoorlog. Naar aanleiding van dit incident besloot u om uw toevlucht te zoeken in Lahore, waar u na enige tijd als riksharijder aan de slag ging. In juli 2010 werd u tijdens één van de ritjes met uw riksha opnieuw beschoten. 2 u onbekende mannen kwamen op een motorfiets aangereden en vuurden in uw richting, waarna ze meteen op de vlucht sloegen. Dit feit was voor u de directe aanleiding om uw herkomstland te verlaten. U organiseerde contacten met een smokkelaar, bij wie u nog een tijd zou verblijven. U verbleef het laatst in Quetta.

In oktober 2010 verliet u Pakistan definitief.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: 5 First Information Reports (FIR's), de overlijdensakte van uw neef, een foto van uw overleden vader, de overlijdensakte van uw vader, kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw vader, uw broer en uw moeder, enkele andere foto's van uw vader en enkele foto's van percelen grond.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen naar aanleiding van een generatielang aanslepend grondconflict; u zou in 2008 en 2010 belaagd zijn door (aanhangers van) de rivaliserende clan, met wie uw familie in een vete verwickeld was. Welnu, er moet worden besloten dat in uw hoofde geen vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, kan weerhouden worden.

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging koestert. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u louter omwille van een twist over grond problemen zou gekend hebben. Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat het conflict ontstond omwille van criteria die verband houden met de Vluchtelingenconventie. U verklaarde (CGVS, dd.03.03.2014, p.5) dat de familie van een zekere Haider Baig uw vijand was omwille van het grondconflict. Op de vraag of de rivaliserende clan banden had met de Pakistaanse autoriteiten, verklaarde u (CGVS 1, p.9) dat dit niet het geval was, maar dat ze wel banden hadden (hebben) met criminelen. U legde verklaringen van dezelfde strekking af tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.7). Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u enkel problemen zou gekend hebben omwille van een lang aanslepend grondconflict en uit uw verklaringen niet blijkt dat u omwille van een van de criteria die in de Conventie van Genève zijn opgenomen niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land, dient onderhavige aanvraag als vreemd aan de Vluchtelingenconventie bestempeld te worden. Uw ingeroepen motieven voor het verkrijgen van internationale bescherming dienen daarom enkel volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming beoordeeld te worden. Er kan echter in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en wel om de hierna uiteengezette redenen.

Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat een belangrijk gedeelte van uw relaas weinig plausibel is.

Uit uw verklaringen blijkt dat de moord op uw vader gepleegd door iemand van de rivaliserende clan in 1988, het begin inluide van de jarenlange vete tussen uw clans naar aanleiding van een grondconflict. 3 jaar later, in casu in 1991, zou de moordenaar van uw vader door uw clan om het leven gebracht zijn. In 2006 zou het laatste ernstige incident hebben plaatsgevonden, in casu de moord op uw neef Maqsood Baig (CGVS 1, p.7, CGVS 2, p.5). U kende geen noemenswaardige problemen tussen diens dood – in 2006 – en het jaar 2008, waarin u naar Lahore zou gevlucht zijn nadat u door onbekenden beschoten werd toen u geneesmiddelen vervoerde (CGVS 1, p.8). U ging in Lahore zowat 7 maanden niet de deur uit (CGVS 2, p.3). U werkte, niet lang voor uw vlucht uit uw herkomstland, zowat 3 à 4 maanden als riksharijder in Lahore tot u er in juli 2010, ook door onbekenden, werd beschoten tijdens een van uw ritten (CGVS 2, p.4). Welnu, het is weinig aannemelijk te noemen dat u gedurende telkens 2 jaar – tussen 2006 en 2008 en 2008 en 2010 – geen noemenswaardige problemen zou gekend hebben met de rivaliserende familie om dan plots door hen – of hun handlangers – beschoten te worden op straat. De geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten tegen uw persoon wordt bijgevolg ondergraven.

In het verlengde van het vorige moet trouwens worden vastgesteld dat het minstens zeer opmerkelijk is dat u meerdere daden van vervolging tussen beide clans documenteert aan de hand van zogenoemde First Information Reports (FIR's). Het betreft FIR's die dateren van 1988, 1991, 1998 en 2006, die melding maken van ernstige vervolgingsfeiten tussen uw familie en de rivaliserende clan (zie documenten groene map). Dat u de meest recente incidenten, waarvan u zelf het doelwit zou geweest zijn, op geen enkele wijze documenteert, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde daarenboven (CGVS 1, p.9) dat u naar aanleiding van het incident in 2008 beroep deed op de politie – die zelfs een dader of verdachte arresteerde -, maar van het betreffende incident legde u géén FIR over. Van het laatste incident in 2010, waarbij u door 2 onbekenden vanop een motorfiets zou beschoten zijn in uw riksha, legde u evenmin een FIR over. U verklaarde dat u na het laatste incident geen klacht indiende bij de politie omdat die in het verleden niet optrad (CGVS 2, p.3), wat dan weer niet te rijmen valt met uw eerdere (zie supra) en andere verklaringen, waarin u stelt dat leden van de rivaliserende clan wel degelijk werden aangehouden voor hun aandeel in geweldsdaden jegens uw familie (CGVS 1, p.6: arrestatie van 3 personen die betrokken waren bij de moord op uw vader) en verder beweerde u dat uw belagers zich een tijd verborgen voor de wet tussen 2006 en 2008 (CGVS 1, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet duidelijk dat de politie geheel onwelwillend was om u (en uw clan) bescherming te bieden. De vaststelling dat u van tal van incidenten FIR's overlegt, uitgezonderd de 2 laatste incidenten waar u nochtans persoonlijk bij betrokken was en die bovendien de aanleiding waren voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten jegens u.

U bleek in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties voorts weinig consistent over een belangrijk element in uw relaas.

U verklaarde immers tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.6) dat u in augustus 2008 het slachtoffer werd van een incident in uw herkomstregio en dat u zowat 3 weken later naar Lahore vertrok. Tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 2, p.3) verklaarde u dat u in 2009 naar Lahore ging. U werd geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen over het moment van uw vertrek naar Lahore. In eerste instantie verklaarde u vervolgens (CGVS 2, p.4) dat u mogelijk pas tegen het einde van 2008 naar Lahore was vertrokken, maar daarop werd u gewezen op de vaststelling dat u tijdens uw vorige gehoor het incident in 2008 in augustus situeerde en uw vertrek naar Lahore 3 weken later situeerde. U beweert vervolgens zich dan tijdens uw eerste gehoor vergist te hebben (CGVS 2, p.4), maar dergelijke uitleg is niet afdoende te noemen. Er mocht immers verwacht worden dat u uw vertrek naar Lahore, uw laatste lange verblijfplaats, consistent in de tijd zou situeren, wat in casu niet het geval is.

Bijgevolg ontstaat niet enkel twijfel over het moment waarop u naar Lahore zou verhuisd zijn (omwille van uw beweerde problemen), maar uw geloofwaardigheid aangaande uw persoonlijke problemen wordt door uw weinig consistente verklaringen verder ondermijnd.

Er kan voorts geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.4) dat u in oktober 2010 uw herkomstland verliet en in juni 2011 in België aankwam. Verder beweerde u dat u tijdens deze lange vlucht het langst in Servië verbleef. Welnu, afgezien van de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, rubriek "Reisroute") geen melding maakte van uw doortocht door Servië tijdens uw reis naar België, werd tijdens uw eerste asielgehoor voor het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u onaannemelijk weinig info kon verstrekken over met name uw verblijf in Belgrado. U was er op meerdere plaatsen, maar u kunt zich geen enkele naam van plaatsen of adressen waar u verbleef herinneren, u kunt niets zeggen over de kleuren van trams, van een burgerrestaurant waar u 2 keer ging eten kent u de naam niet en verder kunt u niets zeggen over standbeelden, bruggen of pleinen (CGVS 1, p.5). Welnu, de vaststelling dat u van een stad, waarin u 6 maanden zou verbleven hebben, dermate weinig concrete informatie kunt verstrekken, doet niet enkel twijfel rijzen over uw verblijf in de betreffende stad, maar er ontstaat bijgevolg ook gereede twijfel over de door u beschreven vluchtroute naar België, de eindbestemming van uw reis. Deze vaststelling is zwaarwichtig; door uw verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat om vast te stellen waar u recent voor uw aankomst in België effectief verbleef. Het vermoeden ontstaat bijgevolg dat u uw werkelijke recente verblijfsplaatsen voor u in België asiel vroeg tracht te verheimelijken en/of uw werkelijke reismodaliteiten wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Wat betreft het laatste moet trouwens nog opgemerkt worden dat u geen enkel geldig identiteitsdocument overlegde aan de Belgische asielinstanties; enkel legde u een kopie van uw identiteitskaart over (zie groene map: documenten). Op basis van de hiervoor beschreven vaststelling wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondergraven.

Aan een asielzoeker kan voorts ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen. De door u overlegde First Information Reports (FIR's, documenten 1, 2, 3, 4 en 7) maken melding van incidenten die het gevolg waren van het grondconflict tussen uw familie en een rivaliserende clan. De inhoud van deze documenten wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar ze bevatten geen informatie over de incidenten die aan de basis liggen van uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten. De overlijdensakte van uw neef Maqsood Baig (document 5: groene map) bewijst dat die laatste door moord om het leven kwam, maar bevat geen informatie over het moordmotief. U legde meerdere foto's van uw vader over (documenten 6 en 10: groene map). Louter op basis van deze foto's kan niet met zekerheid vastgesteld worden wat de identiteit van de afgebeelde persoon is. Uit de foto van uw overleden vader kan evenmin de doodsoorzaak worden vastgesteld. De overlijdensakte op naam van uw vader (document 8: groene map) maakt melding van diens overlijden door moord. De ingescande kopies van de identiteitskaarten van uzelf, uw vader, uw moeder en uw broer (document 9: groene map) zijn een begin van bewijs van jullie identiteit, maar hier moet opgemerkt worden dat u enkel kopies overlegde, waarvan de bewijswaarde eerder gering is. Er kan in dit verband ook verwezen worden naar de vaststelling elders in deze motivering, waarin u wordt aangewreven dat u geen geldig origineel identiteitsdocument overlegde. Ten slotte legde u foto's over van percelen grond (document 11: groene map). Uit de foto's kan niet worden afgeleid welke percelen het betreft. Op basis van het voorgaande kan besloten worden dat de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag niet in positieve zin gewijzigd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen naar aanleiding van een generatielang aanslepend grondconflict; u zou in 2008 en 2010 belaagd zijn door (aanhangers van) de rivaliserende clan, met wie uw familie in een vete verwickeld was. Welnu, er moet worden besloten dat in uw hoofde geen vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, kan weerhouden worden.*

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep een gegronde

vrees voor vervolging koestert. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u louter omwille van een twist over grond problemen zou gekend hebben. Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat het conflict ontstond omwille van criteria die verband houden met de Vluchtelingenconventie. U verklaarde (CGVS, dd.03.03.2014, p.5) dat de familie van een zekere Haider Baig uw vijand was omwille van het grondconflict. Op de vraag of de rivaliserende clan banden had met de Pakistaanse autoriteiten, verklaarde u (CGVS 1, p.9) dat dit niet het geval was, maar dat ze wel banden hadden (hebben) met criminelen. U legde verklaringen van dezelfde strekking af tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.7). Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u enkel problemen zou gekend hebben omwille van een lang aanslepend grondconflict en uit uw verklaringen niet blijkt dat u omwille van een van de criteria die in de Conventie van Genève zijn opgenomen niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land, dient onderhavige aanvraag als vreemd aan de Vluchtelingenconventie bestempeld te worden. Uw ingeroepen motieven voor het verkrijgen van internationale bescherming dienen daarom enkel volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming beoordeeld te worden. Er kan echter in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en wel om de hierna uiteengezette redenen.

Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat een belangrijk gedeelte van uw relaas weinig plausibel is.

Uit uw verklaringen blijkt dat de moord op uw vader gepleegd door iemand van de rivaliserende clan in 1988, het begin inluide van de jarenlange vete tussen uw clans naar aanleiding van een grondconflict. 3 jaar later, in casu in 1991, zou de moordenaar van uw vader door uw clan om het leven gebracht zijn. In 2006 zou het laatste ernstige incident hebben plaatsgevonden, in casu de moord op uw neef Maqsood Baig (CGVS 1, p.7, CGVS 2, p.5). U kende geen noemenswaardige problemen tussen diens dood – in 2006 – en het jaar 2008, waarin u naar Lahore zou gevlucht zijn nadat u door onbekenden beschoten werd toen u geneesmiddelen vervoerde (CGVS 1, p.8). U ging in Lahore zowat 7 maanden niet de deur uit (CGVS 2, p.3). U werkte, niet lang voor uw vlucht uit uw herkomstland, zowat 3 à 4 maanden als riksharijder in Lahore tot u er in juli 2010, ook door onbekenden, werd beschoten tijdens een van uw ritten (CGVS 2, p.4). Welnu, het is weinig aannemelijk te noemen dat u gedurende telkens 2 jaar – tussen 2006 en 2008 en 2008 en 2010 – geen noemenswaardige problemen zou gekend hebben met de rivaliserende familie om dan plots door hen – of hun handlangers – beschoten te worden op straat. De geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten tegen uw persoon wordt bijgevolg ondergraven.

In het verlengde van het vorige moet trouwens worden vastgesteld dat het minstens zeer opmerkelijk is dat u meerdere daden van vervolging tussen beide clans documenteert aan de hand van zogenoemde First Information Reports (FIR's). Het betreft FIR's die dateren van 1988, 1991, 1998 en 2006, die melding maken van ernstige vervolgingsfeiten tussen uw familie en de rivaliserende clan (zie documenten groene map). Dat u de meest recente incidenten, waarvan u zelf het doelwit zou geweest zijn, op geen enkele wijze documenteert, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde daarenboven (CGVS 1, p.9) dat u naar aanleiding van het incident in 2008 beroep deed op de politie – die zelfs een dader of verdachte arresteerde -, maar van het betreffende incident legde u géén FIR over. Van het laatste incident in 2010, waarbij u door 2 onbekenden vanop een motorfiets zou beschoten zijn in uw riksha, legde u evenmin een FIR over. U verklaarde dat u na het laatste incident geen klacht indiende bij de politie omdat die in het verleden niet optrad (CGVS 2, p.3), wat dan weer niet te rijmen valt met uw eerdere (zie supra) en andere verklaringen, waarin u stelt dat leden van de rivaliserende clan wel degelijk werden aangehouden voor hun aandeel in geweldsdaden jegens uw familie (CGVS 1, p.6: arrestatie van 3 personen die betrokken waren bij de moord op uw vader) en verder beweerde u dat uw belagers zich een tijd verborgen voor de wet tussen 2006 en 2008 (CGVS 1, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet duidelijk dat de politie geheel onwelwillend was om u (en uw clan) bescherming te bieden. De vaststelling dat u van tal van incidenten FIR's overlegt, uitgezonderd de 2 laatste incidenten waar u nochtans persoonlijk bij betrokken was en die bovendien de aanleiding waren voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten jegens u.

U bleek in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties voorts weinig consistent over een belangrijk element in uw relaas.

U verklaarde immers tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.6) dat u in augustus 2008 het slachtoffer werd van een incident in uw herkomstregio en dat u zowat 3 weken later naar Lahore vertrok. Tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 2, p.3) verklaarde u dat u in 2009 naar Lahore ging. U werd geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen over het moment van uw vertrek naar Lahore. In eerste instantie verklaarde u vervolgens (CGVS 2, p.4) dat u mogelijk pas tegen het einde van 2008 naar Lahore was vertrokken, maar daarop werd u gewezen op de vaststelling dat u tijdens uw vorige gehoor het incident in 2008 in augustus situeerde en uw vertrek naar Lahore 3 weken later situeerde. U beweert vervolgens zich dan tijdens uw eerste gehoor vergist te hebben (CGVS 2, p.4), maar dergelijke uitleg is niet afdoende te noemen. Er mocht immers verwacht worden dat u uw vertrek naar Lahore, uw laatste lange verblijfplaats, consistent in de tijd zou situeren, wat in casu niet het geval is.

Bijgevolg ontstaat niet enkel twijfel over het moment waarop u naar Lahore zou verhuisd zijn (omwille van uw beweerde problemen), maar uw geloofwaardigheid aangaande uw persoonlijke problemen wordt door uw weinig consistente verklaringen verder ondermijnd.

(...) Wat betreft het laatste moet trouwens nog opgemerkt worden dat u geen enkel geldig identiteitsdocument overlegde aan de Belgische asielinstanties; enkel legde u een kopie van uw identiteitskaart over (zie groene map: documenten). Op basis van de hiervoor beschreven vaststelling wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondergraven.

(...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen. De door u overlegde First Information Reports (FIR's, documenten 1, 2, 3, 4 en 7) maken melding van incidenten die het gevolg waren van het grondconflict tussen uw familie en een rivaliserende clan. De inhoud van deze documenten wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar ze bevatten geen informatie over de incidenten die aan de basis liggen van uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten. De overlijdensakte van uw neef Maqsood Baig (document 5: groene map) bewijst dat die laatste door moord om het leven kwam, maar bevat geen informatie over het moordmotief. U legde meerdere foto's van uw vader over (documenten 6 en 10: groene map). Louter op basis van deze foto's kan niet met zekerheid vastgesteld worden wat de identiteit van de afgebeelde persoon is. Uit de foto van uw overleden vader kan evenmin de doodsoorzaak worden vastgesteld. De overlijdensakte op naam van uw vader (document 8: groene map) maakt melding van diens overlijden door moord. De ingescande kopies van de identiteitskaarten van uzelf, uw vader, uw moeder en uw broer (document 9: groene map) zijn een begin van bewijs van jullie identiteit, maar hier moet opgemerkt worden dat u enkel kopies overlegde, waarvan de bewijswaarde eerder gering is. Er kan in dit verband ook verwezen worden naar de vaststelling elders in deze motivering, waarin u wordt aangewezen dat u geen geldig origineel identiteitsdocument overlegde. Ten slotte legde u foto's over van percelen grond (document 11: groene map). Uit de foto's kan niet worden afgeleid welke percelen het betreft. Op basis van het voorgaande kan besloten worden dat de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag niet in positieve zin gewijzigd wordt."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met het louter herhalen dat er al twee leden van zijn familie vermoord zijn, dat hij zelf ook tweemaal is beschoten doet verzoeker geen afbreuk aan de bovenstaande concrete vaststellingen.

Verzoeker verwijst naar een "positief" arrest van de Raad, waarin het eveneens ging over een Afghaan die verwickeld was in een grondconflict en stelt dat het feit dat hij niet politiek geëngageerd is niet wil zeggen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad benadrukt vooreerst dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Ook werd in het aangehaald arrest gesteld dat de desbetreffende verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij gegronde redenen had om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad ziet aldus niet in op welke wijze een dergelijk arrest de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hoofde van verzoeker zou kunnen aantonen. In het aangehaalde arrest werd evenwel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, doch dit gebeurde op grond van de persoonlijke en concrete vaststellingen van het dossier. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat beide zaken analoog zijn. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt echter vast dat de door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een grondconflict met een rivaliserende clan. Verzoeker toont echter geenszins aan op welke manier dit onder vervolging omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker vermeldde in zijn asielrelaas dan ook geen feiten die wijzen op een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. zijn ras, nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De argumentatie dat verzoeker een vervolging vreest door privépersonen waardoor de bescherming van het Verdrag van Genève niet kan teniet gedaan worden aangezien de Pakistaanse staat onvoldoende bescherming kan bieden onder de verwijzing naar internationale rechtspraak, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Er werd immers op goede gronden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker zijn verklaringen louter herhaalt en meent dat het niet zo vreemd is dat er tussenpozen zitten tussen het geweld aangezien de wraakacties bij familievetes zich altijd op een dergelijke wijze opvolgen ter verschoning van de vaststelling dat verzoeker gedurende twee jaar geen noemenswaardige problemen heeft gekend, moet worden benadrukt dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen zonder enige grond en het louter herhalen van zijn verklaringen. Hiermee kan verzoeker de concrete vaststellingen niet weerleggen noch verklaren. Het feit dat zijn broer recentelijk zou zijn aangevallen verschoont dit evenmin.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker geen documenten neerlegt van de recente incidenten waarin hij persoonlijk is betrokken, maar wel FIR's neerlegt die dateren van 1988, 1991, 1998 en 2006 die melding maken van vervolgingsfeiten tussen verzoekers familie en de rivaliserende clan tracht verzoeker te verschonen door erop te wijzen dat hij ten tijde van de eerste incidenten nog te jong was en bijgevolg niet betrokken was bij de vete en dat toen hij later naar de politie ging de klacht werd geseponeerd omdat de clan goede banden met de politie had en geld betaalde. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo werd vastgesteld dat *“In het verlengde van het vorige moet trouwens worden vastgesteld dat het minstens zeer opmerkelijk is dat u meerdere daden van vervolging tussen beide clans documenteert aan de hand van zogenoemde First Information Reports (FIR's). Het betreft FIR's die dateren van 1988, 1991, 1998 en 2006, die melding maken van ernstige vervolgingsfeiten tussen uw familie en de rivaliserende clan (zie documenten groene map). Dat u de meest recente incidenten, waarvan u zelf het doelwit zou geweest zijn, op geen enkele wijze documenteert, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde daarenboven (CGVS 1, p.9) dat u naar aanleiding van het incident in 2008 beroep deed op de politie – die zelfs een dader of verdachte arresteerde -, maar van het betreffende incident legde u géén FIR over. Van het laatste incident in 2010, waarbij u door 2 onbekenden vanop een motorfiets zou beschoten zijn in uw riksha, legde u evenmin een FIR over. U verklaarde dat u na het laatste incident geen klacht indiende bij de politie omdat die in het verleden niet optrad (CGVS 2, p.3), wat dan weer niet te rijmen valt met uw eerdere (zie supra) en andere verklaringen, waarin u stelt dat leden van de rivaliserende clan wel degelijk werden aangehouden voor hun aandeel in geweldsdaden jegens uw familie (CGVS 1, p.6: arrestatie van 3 personen die betrokken waren bij de moord op uw vader) en verder beweerde u dat uw belagers zich een tijd verborgen voor de wet tussen 2006 en 2008 (CGVS 1, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet duidelijk dat de politie geheel onwelwillend was om u (en uw clan) bescherming te bieden. De vaststelling dat u van tal van incidenten FIR's overlegt, uitgezonderd de 2 laatste incidenten waar u nochtans persoonlijk bij betrokken was en die bovendien de aanleiding waren voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten jegens u.”* Verzoeker beperkt zich dan ook tot *post factum* verklaringen doch kan hiermee geen afbreuk doen aan de bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen. Waar hij zijn verklaring herhaalt dat 3 moordenaars van zijn vader werden vrijgelaten na het betalen van een som geld, doet hij geen afbreuk aan het feit dat deze in eerste instantie wel degelijk werden gearresteerd en de politie aldus hen niet ongenegen was. Verzoeker kan het ontbreken van de FIR's die op hem persoonlijk betrekking hebben dan ook geenszins verschonen.

Waar verzoeker de incoherentie in zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop hij naar Lahore is vertrokken, wijt aan het gegeven dat er in Pakistan niet zoveel belang wordt gehecht aan het situeren in de tijd van bepaalde gebeurtenissen en het hebben van zeer veel stress voor het interview wijst de Raad erop dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker geenszins problemen ondervindt met het situeren van bepaalde gebeurtenissen in de tijd. Bovendien moet erop worden gewezen dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker verklaarde naar Lahore te zijn vertrokken nadat hij beschoten is geweest, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker dit coherent en concreet in de tijd kan duiden. Iedere asielzoeker staat overigens bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377)

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De argumentatie die verzoeker in het verzoekschrift ontwikkelt omtrent het intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Aan een asielzoeker kan voorts ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”.

De door verzoeker aangehaalde en bijgebrachte internetartikels en rapporten doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing. De beschreven incidenten kaderen binnen het aangegeven geweldpatroon van de informatie aanwezig in het administratieve dossier. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de voormelde informatie gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de deze informatie niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in de provincie Punjab in Pakistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF